

Arrest

nr. 71 700 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 29 juni 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaarden hierbij dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 13 januari 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) nam op 8 maart 2010, in antwoord op de ingediende asielaanvragen, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 4 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard.

1.5. Bij arrest nummer 52 885 van 13 december 2010 verwierp de Raad het tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal van 8 maart 2010 ingestelde beroep.

1.6. Op 24 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 september 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 7 september 2011 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 15 december 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekers en zulks rekening houdende met de hangende procedures van verzoekers.

Verzoekers deden wedermaal een beroep op art. 9ter vw. om reden dat verwerende partij geen rekening had gehouden met diverse nieuwe medische stukken, geldig ter kennis gebracht aan verwerende partij (bijlagen 2).

De bevelen om het grondgebied te verlaten werden derhalve ten onrechte genomen.

De motiveringsplicht en het behoorlijk bestuur verzetten zich er echter tegen dat er bijlagen 13 quinquies wordt afgegeven indien er een 9ter aanvraag is ingediend en verwerende partij dienaangaande nog geen beslissing heeft genomen en/of deze heeft kennis gegeven.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met diverse recente en pertinente stukken, met dien verstande dat men moeten weten dat een nieuw verzoek tot verblijf voor de boeg stond.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissingen!

Dat verzoekers beider ernstig ziek zijn en niet in staat zijn om het grondgebied te verlaten (bijlagen 3).

Dat verzoekers thans een nieuw verzoek ex art. 9ter vw. hangende hebben en deze aanvraag dan ook ten gronde willen behandeld zien (bijlagen 2).

Aangezien er in het land van herkomst geen adequate behandeling en opvolging mogelijk is voor de aandoeningen waaraan verzoekers lijden (bijlagen 4).

Aangezien verzoekers daarenboven onder uitzonderlijke, humanitaire omstandigheden ressorteren en zich hebben beroept op artikel 3 EVRM - die een verbod inlast op een onmenselijke of vernederende behandelingen ingevolge de gezondheidstoestand en een absolute bescherming biedt - om derhalve een verblijf te bekomen in België wegens de ernstige ziekte en alhier te genieten van de medische bijstand (E.H.R.M 2 mei 1997, D t. Verenigd Koninkrijk; RvS, 5 oktober 1999, nr. 82.698, RDE N° 119; ECRM 19 mei 1994, Tanko t. Finland; ECRM 10 maart 1994, Nazarin, R.V. 1994, afl. 53).

Aangezien door de desbetreffende bevelen uit te vaardigen verwerende partij duidelijk in strijd handelt met het absoluut karakter van artikel 3 van het E.V.R.M., dat iedere onmenselijke en vernederende behandeling verbiedt.

Aangezien verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van de desbetreffende bevelen, en zulks rekening houdende met de ernstige medische situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS. L.P. en BOES. M., administratief recht. Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij laat gelden dat er op 24.08.2011 een beslissing werd genomen houdende het ongegrond verklaren van de aanvraag o.g.v. artikel 9ter dd. 13.01.2010.

Verzoekers dienden per aangetekend schrijven van 20.09.2011 een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter.

Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig aan de gemachtigde verwijten dat deze bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06.09.2011 rekening diende te houden met een aanvraag die op dat ogenblik nog niet was ingediend.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Aangezien de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van een gegeven dat pas nadien is ontstaan, kon hij hiermee ook geen rekening houden. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was er geen enkele aanvraag o.g.v. artikel 9ter hangende.

Verzoekers beschouwingen missen dan ook elke grondslag.

Verder verwijzen verzoekers in het middel naar artikel 3 EVRM.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van het art. 3 EVRM slechts een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoekers maken met hun vage beschouwingen geenszins zulk 'zeer uitzonderlijk en dwingend geval' aannemelijk.

Bovendien wijst de verwerende partij verzoeker erop dat overeenkomstig de vaststaande rechtspraak het louter indienen van een aanvraag o.g.v. artikel 9ter van de wet dd. 15.12.1980, het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert:

"Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Niets

verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.”
(R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006 nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker toont niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).” (R.v.V. nr. 16.876 dd. 2.10.2008 en R.v.V. nr. 25.910 dd. 10.04.2009)

De verwerende partij merkt dan ook op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekers bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers’ concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.”

4.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers betogen dat verweerder een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar hun concrete situatie en dit *“rekening houdende met de hangende procedures van verzoekers”*. In de mate dat verzoekers hiermee verwijzen naar de door hen op 13 januari 2010 ingediende aanvraag om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid reeds op 24 augustus 2011 een beslissing nam met betrekking tot deze aanvraag. In deze beslissing werd vastgesteld dat verzoekers weliswaar lijden aan ziekten die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling indien deze niet adequaat behandeld worden, doch dat een adequate behandeling beschikbaar is in hun land van herkomst en dat deze voor hen toegankelijk is. De ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden werd dan ook ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 21 september 2011 aan verzoekers ter kennis gebracht. In zoverre het de bedoeling is van verzoekers om aan te geven dat voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf niet correct is beoordeeld of niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen, stond het hen vrij in rechte op te komen tegen de op 24 augustus 2011 door verweerder genomen beslissing. Verzoekers lieten evenwel na dit te doen, zodat voormelde beslissing definitief is geworden. Verzoekers verwijzen verder naar een tweede aanvraag om tot een verblijf op medische gronden gemachtigd te worden, die zij bij aangetekend schrijven van 20 september 2011 indienden. Aangezien deze aanvraag dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen kon verweerder uiteraard geen rekening houden met deze nieuwe aanvraag op het ogenblik dat hij de beslissing nam tot afgifte van de in casu bestreden bevelen om het

grondgebied te verlaten. Door voor te houden dat verweerder *“geen rekening heeft gehouden met diverse recente en pertinente stukken, met dien verstande dat men [had] moeten weten dat een nieuw verzoek tot verblijf voor de boeg stond”* – zonder hierbij te duiden om welke stukken het gaat en zonder toe te lichten op welke wijze verweerder had dienen te weten dat zij een nieuwe aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden zouden indienen –, tonen verzoekers evenmin aan dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissingen is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of deze niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Verzoekers lijken verder een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, nu zij verwijzen naar het ontbreken van een direct en persoonlijk contact met het bestuur. Er dient evenwel te worden gesteld dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegrond op gegevens die voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar zijn, met name de vaststellingen dat de Raad op 13 december 2010 het door verzoekers tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal van 8 maart 2010 ingestelde beroep heeft verworpen en dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en dat deze motieven volstaan om de bestreden beslissingen te onderbouwen. Verzoekers dienden derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om hun standpunt naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.3.2. Waar verzoekers stellen dat de motiveringsplicht en de regels inzake het behoorlijk bestuur er zich tegen verzetten dat er bevelen om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan vreemdelingen indien er een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is ingediend en het bestuur dienaangaande nog geen beslissing heeft genomen, kan het volstaan er nogmaals op te wijzen dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen er geen sprake was van een hangende aanvraag om tot een verblijf op grond van medische redenen gemachtigd te worden. Het feit dat verzoekers nog geen kennis hadden genomen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2011 doet aan het voormelde geen afbreuk.

4.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.4. In zoverre verzoekers tevens een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) lijken te willen aanvoeren dient de Raad nogmaals te herhalen dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekers aanvoeren, verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen wel degelijk de medische situatie van verzoekers en het risico op schending van artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht, doch in zijn beslissing van 24 augustus 2011 oordeelde dat verzoekers voor de verdere opvolging en behandeling van hun medische problemen in Armenië terecht kunnen en dat de vereiste zorgen voor hen toegankelijk zijn. Het is voorts, zoals reeds gesteld, niet betwist dat verzoekers, hoewel zij hiertoe de mogelijkheid hadden, de beslissing van 24 augustus 2011 waarbij werd vastgesteld dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar hun land van herkomst een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM niet hebben aangevochten, wat impliceert dat zij de stellingname van verweerder hebben aanvaard.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK